

REPUBLIKA HRVATSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
ZAGREB

TRGOVAČKI SUD U OSIJEKU
Primljeno neposredno - preko pošte (obično - preporučeno)
08-02-2021 god. u 4 primjeraka sa priloga
i rubrika.
Podnesak stigao poštom otvoren - s oštećenim omotom
Predan na poštu preporučeno dana 4-2-21 god
Plaćena pristojba kuna u dr. i m. bilježima - manje
plaćeno kuna - podnesak primljen bez pristojbe.
Primljene vrijednosti (novac, državni biljezi i sl.)
Potpis djelatnika: Broj: Rev 190/2020-5
CP26522312

U IME REPUBLIKE HRVATSKE
PRESUDA

Vrhovni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca Katarine Buljan predsjednice vijeća, dr. sc. Jadranka Juga člana vijeća i suca izvjestitelja, Branka Medančića člana vijeća, Gordane Jalšovečki članice vijeća i Slavka Pavkovića člana vijeća, u pravnoj stvari tužitelja Panonija d.d. u stečaju (ispravno Stečajna masa iza Panonija d.d. u stečaju), iz Osijeka, Sv. L. B. Mandića bb, OIB: 60191908565, zastupanog po punomoćnici Nadi Gagro, odvjetnici u Vinkovcima, protiv tuženika Auto Hrvatska prodajno servisni centri d.o.o. iz Hrvatskog Leskovca, Zastavnice 25/c (ranije Man prodajno servisni centri d.o.o., Zagreb), OIB: 87682591133, zastupanog po punomoćniku Andreju Tödtlingu, odvjetniku u Odvjetničkom društvu Tödtling & partneri d.o.o., Zagreb, radi isplate, odlučujući o reviziji tuženika protiv dijela presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj Pž-1599/2019-2 od 20. kolovoza 2019., kojom je djelomično potvrđena, a djelomično preinačena presuda Trgovačkog suda u Osijeku broj P-474/2014-33 od 2. lipnja 2015., u sjednici održanoj 8. rujna 2020.,

presudio je:

Odbija se revizija tuženika kao neosnovana.

Obrazloženje

Prvostupanjskom presudom u toč. I. izreke naloženo je tuženiku platiti tužitelju iznos od 370.500,19 kn sa zateznom kamatom koja na taj iznos teče po stopi od 17% godišnje od 19. studenoga 2008. pa do 30. lipnja 2011., a od 1. srpnja 2011. pa do 29. lipnja 2013. po stopi od 15% godišnje, od 30. lipnja 2013. pa do 31. prosinca 2013. po stopi od 12,40%, od 1. siječnja 2014. pa do 30. lipnja 2014. po stopi od 12,35% godišnje, a od 1. srpnja 2014. pa do isplate po stopi od 12,29% godišnje, a u slučaju promjene stope zatezne kamate u visini referentne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećano za osam postotnih poena te je tuženiku naloženo da tužitelju naknadi trošak parničnog postupka u iznosu od 6.200,67 kn. U toč. II. izreke prvostupanjske presude odbijen je zahtjev tužitelja za isplatu iznosa od 559.976,07 kn s pripadajućim zateznim kamatama na taj iznos kao i zahtjev za naknadu parničnog troška u

iznosu od 13.149,33 kn, dok je u toč. III. izreke prvostupajnske presude odbijen kao neosnovan zahtjev tuženika za naknadu troškova parničnog postupka u iznosu od 3.495,50 kn.

Drugostupajnskom presudom u toč. I. izreke odbijena je žalba tuženika kao neosnovana te je potvrđena prvostupajnska presuda u toč. I. i III. njene izreke, dok je u toč. II. izreke drugostupajnske presude odbijena žalba tužitelja kao neosnovana i potvrđena prvostupajnska presuda u toč. II. njene izreke u dijelu u kojem je odbijen kao neosnovan zahtjev tužitelja za isplatu iznosa od 55.797,50 kn s pripadajućim zateznim kamatama na taj iznos, kao i zahtjev tužitelja da mu tuženik naknadi parnični trošak u iznosu od 920,00 kn. U toč. III. izreke drugostupajnske presude uvažena je žalba tužitelja te je preinačena prvostupajnska presuda u preostalom dijelu toč. II. izreke te je u tom dijelu suđeno da se nalaže tuženiku isplatiti tužitelju iznos od 504.178,57 kn sa zateznim kamatama od 19. studenoga 2008. pa do 30. lipnja 2011. po stopi od 17%, od 1. srpnja 2011. pa do 31. srpnja 2015. po stopi od 15% godišnje, od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2015. po stopi od 10,14% godišnje, od 1. siječnja 2016. do 30. lipnja 2016. po stopi od 10,05% godišnje, od 1. srpnja 2016. do 31. prosinca 2016. po stopi od 9,88% godišnje, od 1. siječnja 2017. do 30. lipnja 2017. po stopi od 9,68% godišnje, od 1. srpnja 2017. do 31. prosinca 2017. po stopi od 9,41% godišnje, od 1. siječnja 2018. pa do 30. lipnja 2018. po stopi od 9,09% godišnje, od 1. srpnja 2018. do 31. prosinca 2018. po stopi od 8,82% godišnje, od 1. siječnja 2019. do 30. lipnja 2019. po stopi od 8,54% godišnje i od 1. srpnja 2019. do isplate po stopi od 8,30% godišnje, te je naloženo tuženiku da tužitelju naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 12.129,33 kn.

Protiv drugostupajnske presude u dijelu u kojem je odbijena žalba tuženika kao neosnovana i potvrđena prvostupajnska presuda, kao i u dijelu u kojem je prihvaćena žalba tužitelja i preinačena prvostupajnska presuda, reviziju je izjavio tuženik zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka i zbog pogrešne primjene materijalnog prava, predlažući da revizijski sud uvaži u cijelosti reviziju te preinači nižestupajnske presude na način da u cijelosti odbije tužbeni zahtjev tužitelja kao neosnovan.

Tužitelj nije dostavio odgovor na reviziju.

Revizija nije osnovana.

Temeljem odredbe čl. 392.a st. 1. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine", broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13 i 89/14 – dalje: ZPP) revizijski sud ispitao je pobijanu presudu samo u onom dijelu u kojem se ona pobija revizijom i samo u granicama razloga određeno navedenih u reviziji.

Predmet spora je zahtjev tužitelja za povrat avansa u iznosu od 930.466,25 kn na ime iznosa koji je tužitelj kao kupac platio tuženiku kao prodavatelju na temelju sklopljenog kupoprodajnog ugovora od 12. ožujka 2008. o kupnji osam tegljača u ukupnoj vrijednosti od 865.712,00 EUR-a, a koji ugovor je raskinut. U revizijskoj fazi postupka sporan je zahtjev tužitelja u navedenom iznosu umanjen za 55.797,50 kn s pripadajućim zateznim kamatama jer je za taj iznos tužiteljev zahtjev pravomoćno odbijen.

Tuženik u reviziji, između ostalog, ističe i revizijski razlog bitne povrede odredaba parničnog postupka pa tako prvotno navodi da tužitelj kao pravna osoba više ne postoji jer je

još 18. listopada 2018. brisan iz sudskog registra kao pravna osoba temeljem rješenja broj: Tt-18/4969-2 slijedom čega ne može biti više stranka u ovom postupku pa je drugostupanjski sud počinio bitnu povredu odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. toč. 8. ZPP-a. Tuženik također u reviziji u odnosu na revizijski razlog bitne povrede odredaba parničnog postupka navodi da je drugostupanjski sud počinio bitnu povredu odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. toč. 11. ZPP jer pobijana presuda ima nedostataka zbog kojih se ne može ispitati te nisu navedeni razlozi o nekim od odlučnih činjenica, a ostali navedeni su nejasni i proturječni. Kod toga tuženik ističe da je drugostupanjski sud u izreci naveo kako odbija kao neosnovanu žalbu tužitelja i potvrđuje prvostupanjsku presudu kojom je odbijen zahtjev tužitelja za isplatu iznosa od 55.797,50 kn s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama, dok u obrazloženju navodi iznos od 53.797,50 kn ili za 2.000,00 kn manji iznos i koji se odnosi na razliku u cijeni koju je tuženik ostvario za jedan kamion koji je prodan prije otvaranja stečaja nad tužiteljem. Stoga tuženik smatra da pobijana presuda ima nedostataka zbog kojih se ne može ispitati te je nerazumljiva i proturječi razlozima presude jer nije jasno za koji u stvari iznos je odbijena žalba tužitelja.

Suprotno navodima revidenta u reviziji drugostupanjski sud nije počinio bitne povrede odredaba parničnog postupka na koje ukazuje revident. U odnosu na to da je drugostupanjski sud u uvodu kao tužitelja naveo Panoniju d.d. u stečaju, a ne Stečajnu masu iza Panonije d.d. u stečaju, potrebno je napomenuti da je ovaj sud u svojoj ranijoj odluci broj Revt 99/2018-5 od 9. siječnja 2019. kojom je ukinuo drugostupanjsku presudu i predmet vratio drugostupanjskom sudu na ponovno odlučivanje kao tužitelja naveo Stečajnu masu iza Panonije d.d. u stečaju, slijedom čega je već tada došlo do promjene na strani tužitelja, a nakon što je došlo do brisanja Panonije d.d. u stečaju iz sudskog registra kao pravne osobe. Stoga sama činjenica što je u pobijanoj odluci pogrešno drugostupanjski sud označio tužitelja nije od značaja i time drugostupanjski sud nije počinio bitnu povredu odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. toč. 8. ZPP. Nadalje, drugostupanjski sud nije počinio niti bitnu povredu odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. toč. 11. ZPP jer tuženik ukazuje da je drugostupanjski sud učinio navedenu bitnu povredu odredaba parničnog postupka na način da je u izreci naveo kako odbija zahtjev tužitelja za iznos od 55.797,50 kn, dok u obrazloženju navodi iznos od 53.797,50 kn. Prije svega treba napomenuti da tuženik uopće nema pravni interes u reviziji pobijati drugostupanjsku presudu u tom dijelu jer je njegova žalba u tom dijelu usvojena i odbijen tužbeni zahtjev tužitelja za iznos od 55.797,50 kn pri čemu je to i povoljniji iznos od onoga kojeg očiglednom greškom u obrazloženju drugostupanjski sud navodi umanjenog za 2.000,00 kn. Stoga zbog navedenog drugostupanjski sud nije počinio bitnu povredu odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. toč. 11. ZPP te se drugostupanjska odluka u cijelosti može valjano ispitati u pobijanom dijelu te ukupno nije osnovan revizijski razlog bitne povrede odredaba parničnog postupka koji ističe tuženik u reviziji.

U postupku je utvrđeno:

- da su stranke sklopile kupoprodajni ugovor 12. ožujka 2008. za kupnju osam vozila - tegljača za ukupnu cijenu u iznosu od 709.600,00 EUR-a uvećano za PDV što ukupno iznosi 865.712,00 EUR-a,

- da je tužitelj kao kupac platio tuženiku predujam putem cesije u visini od 930.466,26 kn,

- da je tuženik nakon dvije opomene upućene tužitelju za plaćanje ostatka kupoprodajne cijene raskinuo kupoprodajni ugovor 19. studenoga 2008.,

- da je nad tužiteljem otvoren stečaj rješenjem Trgovačkog suda u Osijeku broj St-2/09 od 12. veljače 2009.,

- da je tuženiku pričinjena šteta zbog prodaje spornih vozila – tegljača nakon raskida ugovora u iznosu od 573.152,58 kn,

- da je jedno od vozila prodano prije otvaranja stečajnog postupka i to 2. siječnja 2009., dok je preostalih sedam vozila prodano nakon otvaranja stečajnog postupka nad tužiteljem i to u razdoblju od 20. ožujka 2009. do 26. svibnja 2010.

Na temelju tako utvrđenih odlučnih činjenica prvostupanjski sud je zaključio da je tužbeni zahtjev tužitelja djelomično osnovan do iznosa od 370.500,19 kn smatrajući da u tom dijelu tražbina tužitelja nije prestala prijebojem, a za preostali iznos od 559.976,07 kn prvostupanjski sud zaključuje da tužbeni zahtjev tužitelja nije osnovan jer je u tom dijelu tražbina tužitelja prestala prijebojem s time da je tražbina tužitelja prestala prije otvaranja stečajnog postupka u trenutku raskida ugovora o kupoprodaji 19. studenoga 2008., a prijeboj je nastupio temeljem izjave od 31. prosinca 2008. ili u krajnjoj liniji izjave tuženika na ročištu za glavnu raspravu od 6. studenoga 2014.

Drugostupanjski sud, za razliku od prvostupanjskog suda zaključuje da tražbina tuženika na temelju prijeboja na ime naknade štete u vidu razlike u cijeni prodanih vozila nije nastala danom raskida ugovora 19. studenoga 2008., već prodajom tih vozila od čega je sedam vozila prodano nakon otvaranja stečajnog postupka, te u tom dijelu je tuženik temeljem odredbe čl. 103. Stečajnog zakona ("Narodne novine", broj 44/96, 29/99, 129/00, 123/00 i 82/06 – dalje: SZ) trebao svoju tražbinu prijaviti u stečajnom postupku, a istu ne može nakon otvaranja stečajnog postupka stavljati u prijeboj. Stoga drugostupanjski sud nalaže tuženiku isplatu i daljnjeg iznosa od 504.178,57 kn, a prihvaća prijeboj samo za iznos od 55.797,50 kn koji se odnosi na štetu koja je tuženiku nastala prije otvaranja stečajnog postupka za prodaju jednog vozila.

Tuženik u reviziji u odnosu na revizijski razlog pogrešne primjene materijalnog prava smatra da je drugostupanjski sud pogrešno primijenio materijalno pravo u odnosu na trenutak nastanka štete tuženiku, pri čemu tuženik smatra da je ta šteta tuženiku nastala u trenutku raskida kupoprodajnog ugovora između stranaka 19. studenoga 2008., a ne u trenutku naknadne prodaje svakog od spornih vozila. Pored navedenog, tuženik u reviziji ističe i da drugostupanjski sud u obrazloženju svoje odluke uopće nije naveo zbog čega ne prihvaća da je tuženiku nastala i druga šteta koju je istaknuo i koja se odnosi na troškove skladištenja i čuvanja vozila, dodatne troškove prodaje te troškove dodatnog jamstva koje je tuženik bio prisiljen dokupiti budući da krajnji kupci nisu željeli preuzeti vozila sa skraćenim trajanjem jamstva.

Nije osnovan niti revizijski razlog pogrešne primjene materijalnog prava.

328

Ovaj sud prihvaća zaključak drugostupanjskog suda da je šteta tuženiku nastala tek u trenutku kada je tuženik prodao vozila na tržištu i kada se je pokazala razlika u cijeni u odnosu na cijenu koja je bila ugovorena temeljem raskinut kupoprodajnog ugovora i onoj ostvarenoj prodajom vozila. Obzirom da je samo jedno vozilo tuženik prodao prije otvaranja stečajnog postupka nad tužiteljem (2. siječnja 2009., a stečaj je nad tužiteljem otvoren 12. veljače 2009.), dok su ostala vozila prodana nakon otvaranja stečajnog postupka u razdoblju od 20. ožujka 2009. do 26. svibnja 2010., i gdje je tuženik trebao za preostalih sedam vozila prijaviti tražbinu na ime naknade štete u stečajnom postupku, a temeljem odredbe čl. 103. SZ. pravilan je zaključak drugostupanjskog suda. Pogrešno tuženik smatra da mu je šteta nastala u trenutku raskida kupoprodajnog ugovora između stranaka 19. studenoga 2008. jer je tog dana samo raskinut ugovor i tuženik je između ostalih prava temeljem odredbe čl. 360. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine", broj 35/05 i 41/08 – dalje: ZOO) imao pravo na naknadu štete. Međutim, tuženik u trenutku raskida ugovora nije imao nikakvu štetu na ime razlike u ostvarenoj cijeni kod prodaje spornih vozila, već je ta šteta mogla nastati jedino u trenutku kada je stvarno i prodao svih osam vozila. Stoga u tom dijelu nije osnovan revizijski razlog pogrešne primjene materijalnog prava u odnosu na trenutak nastanka štete tuženiku koja se očituje u razlici u ostvarenoj cijeni na ime prodaje vozila, odnosno tuženiku je pravilno priznata šteta prodajom jednog vozila prije otvaranja stečajnog postupka u odnosu na koji iznos je i osnovan izvršeni prijeboj.

Nisu osnovani ni ostali navodi tuženika u reviziji u odnosu na revizijski razlog pogrešne primjene materijalnog prava koji se odnose na to da visina štete koja je prouzročena tuženiku nije pravilno određena. Naime, iz procijenjene štete vještaka Zlatka Hodaka od 15. ožujka 2010. te nalaza i mišljenja vještaka Auditus d.o.o. iz travnja 2015. proizlazi da je tuženiku nastala šteta zbog izgubljene zarade u iznosu od 559.976,07 kn te da mu po drugim osnovama ne pripada naknada štete jer nije imao troškova skladištenja obzirom da je imao skladište koje je plaćao po površini bez obzira koliko je vozila na njemu skladištio te stoga nije morao plaćati dodatni prostor i čuvanje za sporna vozila. Također tuženiku ne pripada zatezna kamata na naknadu štete u odnosu na priznati iznos jer je izvršen prijeboj odmah po nastanku te štete. Stoga ukupno nije osnovan revizijski razlog pogrešne primjene materijalnog prava.

Obzirom na navedeno, valjalo je temeljem odredbe čl. 393. ZPP odbiti reviziju tuženika kao neosnovanu i presuditi kao u izreci.

Zagreb, 8. rujna 2020.

Predsjednica vijeća:
Katarina Buljan, v.r.

ZA TOČNOST OTPRAVKA

Ovlašteni službenik:

Voditelj Pisarnice za prijem i otpremu

